

Jarmila Turnovská

Kdo chodí do klubovny

Po otcově návštěvě ve škole měl Váleček domácí vězení - několik dní nesměl s kamarády ven, měl se učit matematiku.

Váleček měl ohromnou radost, že za ním kluci přišli. Honem sháněl, čím by je pohostil, přinesl jim svou studenou večeři, ale nevzali si ani kolečko salámu. Seděli na gauči a vypadali nějak divně.

„Tak ty jsi pořád doma. Říkáš, že nesmíš vůbec ven...“, zadíval se Honza Válečkovi zpříma do očí.

„Jasně,“ špitl a čekal, co bude dál.

„Tak hele, Válečku, my zas nejsme tak hloupí, jak by sis přál. Buď se přiznáš, nebo se od zítřka neznáme,“ zamračil se Ferda.

„Co blázníte, kluci, já vám vůbec nerozumím,“ popostrčil si Váleček udiveně brýle.

„Ukaž kapsy!“ řekl Honza a vstal. Váleček poslušně obrátil obě kapsy naruby. Nic zvláštního v nich neměl: kapesník, dva utržené knoflíky, provázek, klíček od klubovny. Ten klíček si Honza vzal.

„A teď na mě dýchni!“

Váleček se chvíli zdráhal, protože tohle už mu připadalo trochu moc, ale když viděl, jak vítězně se Honza podíval na Ferdu, rychle otevřel pusku.

„Doma se kouřit bojíš, vid’?“ řekl Honza posměšně.

„Jděte pryč!“ vykřikl Váleček a měl zlost, že se s nimi nedokáže poprat. Aspoň se k nim otočil zády. Hezky dlouho bylo ticho, ale pak začal mluvit Ferda.

Váleček žasl nad tím, jak bujnou mají kluci fantazii. Našli v klubovně nedopalky cigaret a usoudili, že tam tajně chodí kouřit. Dneska se už ani nedostali dovnitř, protože Váleček vyměnil zámek. Podle nich jim chtěl klubovnu ukrást, a proto taky předstíral, že má domácí vězení.

„Proč bych to asi dělal, nevíte?“ vybuchl Váleček a do očí mu vyhrkly slzy. Kluci znejistili, dokonce se mezi sebou začali mírně hádat. Ferda tvrdil, že se mu to hned nezdálo, protože zná Válečka líp než Honza.

„A kdo mi říkal, že Váleček kouří? Ty!“ dopálil se Honza. Vyšlo najevo, že Ferda vyprávěl Honzovi, jak jednou ve skryši na půdě zkoušeli kouřit. Ferdovi bylo pěkně zle, ale Váleček si jen propálil kalhoty. Tohle stačilo, aby si Honza vybral za viníka Válečka. A teď se zlobil, že jeho usvědčovací metoda dostává trhliny.

„Klíče máme jen my tři, Gábině je slibujeme tři měsíce. My dva chodíme do klubovny spolu a za Válečka ručíš ty. Tak mi teda řekni, kdo to udělal, když jsi tak chytrý,“ útočil Honza na Ferdu.

„Klíč má taky teta,“ napadlo Ferdu. Představa, že teta Lída chodí kouřit do klubovny, je rozesmála a napětí povolilo. Bylo jasné, že se jim do klubovny vloupal někdo cizí.

NEVŠEDNÍ PŘÍBĚHY

„Musíme ho vypátrat. A čím dřív, tím líp. Jdeme!“ letěl Honza ke dveřím.

„Já s váma rozhodně nemůžu, to bych měl domácí vězení do konce života,“ řekl smutně Váleček, ale pak začal horečně uvažovat. Možná, že by se tolik nastalo, kdybych s nimi zaběhl do klubovny. Když si pospíším, můžu být o půl osmé zpátky. „Tak dobře, ale než se naši vrátí z biografu, musím být doma,“ řekl odhodlaně.

Zvolna se stmívalo. Honza se radoval, že to právě potřebují, protože ve dne se žádný lupič nedá nachytat. Klubovna vypadala zvenčí klidně a obyčejně. Jen rozsvícená okna okolních činžáků zdůrazňovala její omšelost. Byli si skoro jisti, že uvnitř nikdo není. Přesto Váleček zatajil dech, když Ferda vytáhl šroubovák a opatrně začal odšroubovávat petlici. Nebylo to tak snadné, ale přece jen povolila. Dveře klubovny se skřípavě rozevřely.

„Na nic nesahejte!“ varoval je Honza.

Na stole byla ohořelá svíčka, vedle houpacího koně leželo pár prázdných lahví od vína a v koutě pod oknem se válel starý roztrhaný spací pytel. V zimavém prostoru se vznášel obláček cigaretového kouře.

„Přijít o chvíli dřív, tak jsme ho měli,“ řekl vzrušeně Ferda.

„Vidíte? Je ozbrojenější,“ shýbl se Váleček a trochu ho zklamalo, že na podlaze leží malý dětský nožík. Honza vyskočil a přišlápl nůž. „Může jich být klidně víc. Předevčírem tu jenom kouřili. Včera už vyměnili zámek, protože poznali, že jsme tady byli. A dneska tu budou spát. To si přece nedáme líbit!“ řekl vzrušeně Honza.

„Chcete tady čekat, až přijdou?“ zeptal se opatrně Váleček. Přesně tak si to Honza představoval. Začal plánovat, kam se schovají. Ferda pod stůl, Váleček do spacáku, on sám zůstane skryt za dveřmi. Prvnímu z bandy, který vstoupí, skočí na krk, a Ferda s Válečkem se už postarají o ty další. Ferda nesouhlasil. Tvrdil, že je mnohem lepší čekat venku, poznat nepřitele a pak se teprve rozhodnout, jak na něj. Válečkovi se to zdálo chytré a přidal se k němu. Honza musel ustoupit, protože ho přehlasovali.

Vyklouzli ven a Ferda přišrouboval petlici jenom na jeden šroubek, protože se to může moc dobře hodit. Pak se přikrčili u kamenné zdi a čekali. Nikde se nepohnula ani větévka a za chvíli je marné číhání zimničně roztrásl.

„Já už musím vážně jít,“ odvážil se konečně zašeptat Váleček. „Zkusíme to zítra,“ řekl kupodivu klidně Honza. Asi mu bylo taky zima.

Studená hustá mlha změnila jindy přívětivé město k nepoznání. Liduprázdná zákoutí malostranských uliček budila hrůzu, a když studeným tichem projel kvílivý hvizd záchranky, zeptal se opatrně Váleček:

„Heleďte, kluci, neměli bysme to radši ohlásit?“

„Zase už se bojíš, Válečku?“ změřil si ho Honza pohrdavě.

„Ti lupiči nás klidně můžou ubodat k smrti, protože my nemáme žádnou zbraň, odvážil se ještě jednou varovat Váleček.

„Jestli chceš, můžeš jít klidně domů,“ řekl Ferda.

Trochu chci a trochu nechci. Ale tolik se zase nebojím, abych se vrátil, uvažoval Váleček a šel tak rychle, až kluky předhonil. Dům ve Šporkově ulici byl zamčený. To byl tedy převoz. Honza lomcoval klikami sousedních domů, ale taky marně. Najednou se ozvalo odmykání. Přitiskli se do nejtemnějšího kouta a vyčkávali.

Pár domů pod nimi se otevřela těžká vrata a chodník zalil proud světla. Váhavě se vybatolil francouzský buldoček a udělal loužičku. Slyšeli, jak ho jeho paní láká, aby se vrátil dovnitř. Ale neposlechl. Rozběhl se z kopce dolů. Paní letěla za ním, mávala vodítkem a zlobila se. Dveře do domu zůstaly dokořán.

Honza vyrazil, a než se kluci vzpomatovali, zmizel v otevřeném domě. Ferda popadl Válečka za ruku a táhl ho za sebou. Dům měl hluboký průjezd, který ústil do dvora. Za popelnicemi se vztyčil Honza. Sotva se vedle něj naskládali, slyšeli, že se vrací paní s buldočkem. Zamykala a domlouvala štěněti. Váleček se pustil do kluků.

„Zbláznili jste se? Teď jsme tu zamčený a nikdy se odsud nedostaneme.“

„Ty chytřej, stačí přelízt pár zdí mezi dvorky a jsme u klubovny!“ zapomněl Honza rozčilením šeptat. V přízemí dvora zavrzal okenní rám a museli se dát na útěk. Válečka začalo píchat v pravém boku a přes zamžené brýle sotva viděl. Honza tajemně syčel každou chvíli z jiné strany, až to Ferdu dopálilo a ujal se velení sám. Konečně se před nimi objevil známý strom. Vyčuhoval za jejich zdí. Váleček už neměl sílu vyhoupnout se vzhůru, ale Ferda se pro něj vrátil.

Kůlna se důvěrně rýsovala na dosah ruky. Blížili se k ní v těsném zástupu. Honza vytáhl baterku, ale Ferda mu ji vytrhl z ruky a rychle ji zhasl. V kůlně bylo ticho a naprostá tma. Ale najednou zřetelně zaslechli pořádné kýchnutí, posmrkávání a tichounký vzlyk. Váleček chytil Ferdu za ruku a už se ho nepustil. Bezradně stáli a čekali. Vzlyk přerostl v tichý, opuštěný pláč. Takhle nemůže brečet nějaký zabiják, napadlo Válečka a ještě přesně nevěděl, jestli není zklamaný, že se bitka možná nekoná.

Ferda se vytrhl Válečkovi a zabubnoval na klubovnu. Pláč ustal jako když utne.

„Otevři, a hezky rychle!“ zavolal Ferda.

„Neotevřu!“ ozval se klukovský hlas. Ferda klidně rozsvítil baterku, dal ji podržet Válečkovi a za minutku sklouzla petlice k jedné straně. Váleček posvítil dovnitř. Na starém roztrhaném spacáku mžoural ubrečený malý kluk, klepal se zimou a strachy. Nikdo jiný tam nebyl.

Z knihy Kamarádi s ilustracemi Stanislava Dudy